

Lyudmila Ulitskaya

Kadınların Yalanları

Türkçesi: Tuğba Bolat

Roman

DIANA

Çocuk kirpiye benziyordu: Diken diken, fırça gibi koyu renk saçları; meraklı tutumuyla, kendi başına bir varlık gibi komik hareketlerle sürekli etrafı koklayıp duran, uzayıp uca doğru daralan bir burnu; okşanmaya, dokunmaya, hatta annesinin bir öpücüğüne dahi kapalı bir hali vardı. Ama olanlardan anlaşıldığı üzere annesi de kirpinin biriydi, çocuğa ne dokunuyor ne de plajdan eve doğru yürüdükleri dimdik patikada elini uzatıyordu. O önden tırmanıyor, annesi yavaşça arkasından geliyordu; çocuğu bırakmış, otlara tutunup kendini yukarı çekerken aşağı kayıp sonra tekrar çıkmasına müsaade ediyordu. Diğer tüm tatilcilerin kullandığı düz yolu kullanmıyorlardı. Üç yaşını henüz doldurmamıştı ama kişiliği öylesine belirgin, öylesine bağımsızdı ki, annesi bile neredeyse bir bebek olduğunu unutup onunla yetişkin bir adam gibi konuşuyor, yardımına ve himayesine sığınıyordu; sonra durumu fark ederek çocuğu dizlerinin üzerine oturtup hafifçe hoplatıyor, "Ceviz toplamaya gidelim... Ceviz toplamaya gidelim..."* diyordu. Çocuksa gülüyor, annesinin dizlerinin arasından, gerilen eteğinin içine düşüyordu.

"Saşka, minik kuş!" diye takılıyordu annesi.

"Jenka, anne kuş!" diye karşılık veriyordu o da neşeyle.

Böyle bütün gün koca evin en küçük odasında ikisi birlikte bütün haftayı geçiriyorlardı, diğer tüm odalar da temizlenip paklanmış, hazır bir halde sakinlerini bekliyordu. Mayıs ayının ortalarıydı, sezon yeni başlıyordu, hafif bir soğukluk vardı, pek yüzme

---

* Bir tür çocuk şarkısı. (ç.n.)

havası değildi, daha güneyde henüz otlar grleşmemiş, baştaki renklerini kaybetmemişlerdi, ilk günkü gibi parlak ve durulardı. Jenya olur da şafak vakti uyanırsa, daha önce görmediği, hiç tekrarlanmayan gün doğumlarının bir tekini bile kaçırmazdı. Öyle güzel ve huzurlu bir hayatları vardı ki, Jenya psikiyatrlarının haylaz ve heyecanlı yavrusu için koyduğu teşhislerden bile şüphe etmeye başlamıştı. ocuk artık olay çıkarmıyor, öfke nöbetleri geçirmiyordu, hatta "uslu" bile denebilirdi, tabii Jenya'nın "uslu" olmanın ne anlama geldiğine dair kesin bir fikri olsaydı.

İkinci hafta, ögle yemeği vakitlerinde evin önünde bir taksi durdu, içinden bir sürü insan indi. İlk önce şoför... Bagajdan neye yaradığı belirsiz tuhaf metal bir şey çıkardı... Ardından aslan yelesi gibi kızıl saçları olan iriyarı güzel bir kadın, hemen sonra da düz bir aletten ibaret bir mekanizmaya yerleştirilen kambur bir yaşlı kadın... Sonra Saşa'dan biraz daha büyük bir oğlan çocuğu ve en sonunda da her zamankinden daha şık ve güzel giyinmiş olan evin hanımı Dora Surenovna...

Ev bir tepenin yamacına eğri büğrü oturtulmuştu, sanki her şeye meydan okuyormuş gibi. Altından bir otoyol geçiyor, üst tarafta ise akır ukur, toprak bir yol uzanıyordu. Bir de yan tarafta denize inen kestirme bir patika vardı... Ancak evin avlu düzenlemesi pek hoştu: Tam ortada büyük bir masa vardı, etrafı da çepeçevre meyve ağaçlarıyla doluydu. Karşılıklı iki ev, duş, tuvalet ve bir de küçük bir kulübe vardı, bunlar sanki bir tiyatro dekoru gibi düzeni tamamlıyordu. Jenya ile Saşa masanın bir köşesinde oturmuş makarna yiyordu, o sırada kalabalık avluya doluşunca yedikleri boğazlarında kaldı.

"Merhaba, merhaba!" diye bağırdı kızıl saçlı kadın, bavulunu ve çantasını yere fırlatıp banka oturdu. "Sizi hiç burada görmemiştim!"

Sonra tüm parçalar bir anda yerine oturdu: Kızıl saçlı kadın burada evin gediklisi, esas kişisiydi; Jenya ile küçük Saşa ise yeniydi, ikinci dereceden sayılıyordu.

"Biz ilk kez geldik buraya," dedi Jenya zr dilercesine.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye cevap verdi kızıl saçlı kadın bir filozof edasıyla ve teraslı büyük odaya geçti. Jenya'nın ilk geldik-

lerinde göz koyduğu, ancak ev sahibesinin ricasını kesin bir dille reddettiği odaydı bu.

Şoför yaşlı kadını kafesimsi mekanizmasıyla birlikte aşağı taşıdı, yaşlı kadın cılız bir sesle bir şeyler söyledi, söyledikleri sanki başka bir dildeymiş gibi geldi Jenya'ya.

Saşa masadan kalkıp önemli ve bağımsız bir kişinin vakarıyla uzaklaştı. Jenya tabağı kaldırıp mutfığa götürdü. Tanışmaları zaten kaçınılmazdı. Kızıl saçlı kadın, varlığıyla yazın manzarasını tamamıyla değiştirmişti.

Beyaz, dik burnu ve tuhaf dar yapılı kafasıyla çocuk, kızıl saçlı kadına İngilizce bir şeyler söyledi, fakat Jenya söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Sonra kızıl saçlı kadın çok net bir şekilde kesip attı: "Shut up, Donald!"

Jenya o güne dek böyle bir İngilizle hiç karşılaşmamıştı. Fakat kızıl saçlı kadın ve ailesi tam birer İngiliz çıkmıştı.

Gerçekten tanışmaları, Güneylilerin ölçütüne göre geç sayılabilecek bir saatte, çocukların yattığı akşam zamanı gerçekleşti. Jenya akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamış, Saşka uyurken gözüne vurmasın diye masadaki lambanın üzerini örtmüştü. Bir yandan da kendi dağılan aile hayatının belli bazı olaylarını, –beyaz boynuna düşen bukleleri, kadını omuzları, sabahlığının dantelleri ve elindeki el işi kırmızı çantasıyla– gerçek bir kadının dramıyla bağdaştırmak üzere *Anna Karenina* okuyordu.

Jenya ışıkları yanan terasa, yeni komşusunun yanına gitmeye yeltenmemişti, ama kadın sağlam, ojeli tırnaklarıyla camına tıklattı. Jenya çıktı, üzerinde pijamaları ve süveteri vardı, geceleri soğuk oluyordu.

"Parti Gastronomu'nun önünden geçerken ne yaptım biliyor musun?" diye sordu sert bir sesle kızıl saçlı kadın. Jenya kalakaldı, aklına zekice bir laf gelmemişti. "İki şişe Kırımskoye aldım, yaptım bunu. Belki porto sevmiyorsundur, şeri mi tercih edersin? Gel hadi!"

Jenya, Anna Arkadyevna'yı* bir kenara bırakıp büyülenmiş gibi bu şaşaalı kadının peşinden gitti. Kadın, ponço mu battaniye mi tam belli olmayan kareli, yeşil kırmızı renkli bir örtüye sarınmıştı.

---

* *Anna Karenina* adlı romanın başkahramanının adı. (ç.n.)

Terasta her yer birbirine girmişti. Bavlul ve çanta açılmıştı, içlerine ne var ne yok tıktırmışlar, her türlü rengârenk çal çaput etraftaydı; üç sandalyenin, karyolanın tamamı, masanın da yarısı bunlarla doluydu. Katlanır sandalyede yaşlı kadın, solgun ve hafif eğri suratına donuk bir gülümseme kondurmuş oturuyordu. Kızıl saçlı kadın, ağzında sigarayla portoyu üç bardağa doldurdu, biraz daha az koyduğu son bardağı alıp annesinin eline tutuşturdu.

“Anneme Suzan Yakovlevna diyebilirsin, ya da hiçbir şey deme. Rusça tek kelime anlamaz. Felç olmadan önce birazcık biliyordu ama ondan sonra her şeyi unuttu. İngilizceyi de... Sadece Felemenkçeyi hatırlıyor. Anadili. O bizim saf mı saf meleğimiz, ama kafası hiç yerinde değil. İç *granny** Suzi, iç...”

Kızıl saçlı kadın şefkatli bir tavırla annesine bardağı uzattı, yaşlı kadın bardağı iki eliyle tuttu. İlgile. Sanki dünyadaki her şeyi unutmamış gibi bir hali vardı.

İlk gece kızıl saçlı kadının ailesinin hikâyesine adanmıştı, gerçekten göz kamaştırıcıydı anlattıkları. Kafası yerinde olmayan Felemenk asıllı meleğin gençliği komünizmle geçmişti ve kaderini İngiliz ordusundan İrlanda kökenli, Birleşik Krallık vatandaşı bir subayla birleştirmişti; adam aynı zamanda Sovyet ajanıydı, yakalanmış, idama mahkûm edilmişti, sonra da eşdeğer bir şeyle takas edilmiş ve dünya proletaryasının anayurduna getirilmişti.

Jenya kulaklarını açmış dinliyordu, ne kadar içtiğini fark etmemişti bile. Yaşlı kadın sandalyede sessizce horulduyordu, bardağında küçükçük bir damla bırakmıştı.

“Irene Leary, ne isim ama!” dedi ellerini şaklatırken. “Oturdum kaldım, onu tuvalete götürmeyi unuttuğum. Neyse artık fark etmez...”

Sonra merak uyandıran aile hikâyelerini bir saat daha anlatmaya koyuldu. Jenya da iyice sarhoş olmuştu, dibini buldukları porto şarabından değildi bu sarhoşluk, yeni tanıştığı kadın karşısında duyduğu büyülenme ve heyecandı.

---

* (İng.) Büyükanne. (ç.n.)